

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **J. H.**, zastoupena JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Mgr. P. Ch.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 7. 2010, č. j. 10 A 17/2010 – 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 16. 7. 2010, č. j. 10 A 17/2010 - 56, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic (dále jen „krajský úřad“) ze dne 12. 1. 2010, č. j. KUJCK 35323/2009/OREG/4, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sezimovo Ústí, odboru stavebního úřadu, územního plánování, životního prostředí a dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 7. 9. 2009, č. j. MESU-55/OSU/2009/Pi-31/48. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že bylo-li při provedení stavebního dozoru zjištěno, že osoba zúčastněná na řízení zrealizovala v rozporu se stavebním povolením železobetonovou stropní desku, zaklenutí vstupu do přístřešku na severní straně a zabudovala 24 kusů skleněných tvárnic na jižní

straně přístřešku, pak se jednalo o části stavby realizované v rozporu se stavebním povolením, na které je však třeba nahlížet ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) jako na stavbu. Právní režim povolování, odstraňování a dodatečného povolování staveb a části staveb je tedy ve smyslu tohoto ustanovení totožný. Z toho ve vztahu ke stěžovatelkou uplatněné žalobní námitce vyplývá závěr, že byl správný postup stavebního úřadu, kterým posuzoval tu část stavby, která byla zrealizována v rozporu se stavebním povolením, a v rámci probíhajícího řízení o odstranění stavby, a posléze i dodatečného povolení této stavby, označoval části stavby zrealizované v rozporu se stavebním povolením jako stavbu. Správní orgány se v dané věci nemohly zabývat stavbou jako celkem, neboť zbývající stavba, ať již se jednalo o stavbu zahradního domku či přístřešku, byla pravomocně povolena (stavba zahradního domku i pravomocně zkolaudována a užívána), a tudíž nemohly být předmětem dodatečného povolení stavby. Takovému postupu by bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. Z právní úpravy jednoznačně podle krajského soudu vyplývá, že předmětem stavebního řízení, a tedy i stavebního povolení nebo dodatečného povolení stavby, může být ve smyslu § 2 stavebního zákona stavba jako celek nebo pouze její část, nově bylo do zákona zakomponováno, že může být stavbou i změna dokončené stavby. To se týká jak stavebního řízení, při kterém je vydáváno stavební povolení, tak řízení o odstranění stavby, jehož výsledkem může být dodatečné povolení stavby. Dále krajský soud uvedl, že správní orgány se zabývaly v rámci dodatečného povolení stavby, zda stavba není umístěna v rozporu s požadavky stanovenými v § 129 odst. 2 stavebního zákona, a došly k závěru, že tomu tak není. Jak stavební úřad zdůraznil, předmětem řízení a rozhodnutí nebyla původní stavba ani přístřešek, ale pouze železobetonová monolitická deska, 24 kusů skleněných tvárnic a zaklenutí vstupu do přístřešku. Krajský soud proto uzavřel, že posuzovaná část stavby nebyla posuzována izolovaně a realizace nebyla shledána v rozporu s citovaným ustanovením. Poukázal v této souvislosti na to, že tato žalobní námitka byla formulována obecně. Stěžovatelka sice tvrdí, že nebyly splněny všechny podmínky stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona, ale nespecifikuje, které podmínky splněny nebyly a v jakém směru by mělo dojít ke zkrácení jejich práv. Také žalobní námitku týkající se požárně bezpečnostního řešení dodatečně povolované stavby shledal krajský soud nedůvodnou. Stavební úřad zjistil, že požárně nebezpečný prostor zasahuje na pozemek p. č. 81/8 ve vlastnictví I. Š. a Městský úřad Sezimovo Ústí vydal dne 6. 5. 2009, pod č. j. MESU-782/OSU/2009/4Ná, rozhodnutí o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. pro rozestavěnou stavbu přístřešku. V řízení o povolení výjimky nebyla stěžovatelka účastnicí řízení, a proto nemohla rozhodnutí o povolení výjimky zpochybnit. Pokud vznášela výhrady tohoto charakteru v řízení o dodatečném povolení stavby, pak správní orgány zcela správně argumentovaly pravomocným rozhodnutím o povolení výjimky, ze kterého při dodatečném povolení stavby vycházely. Námitkami, které stěžovatelka uplatnila v doplnění žaloby, se krajský soud zabývat nemohl, neboť byly vzneseny po lhůtě stanovené v s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost. Z jejího obsahu je zřejmé, že uplatňuje existenci důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., protože tvrdí, že právní závěry krajského soudu neobstojí a je nutno je znovu přezkoumat. Stěžovatelka nemůže mít námitek proti výkladu stavebního zákona krajským soudem, ale její předchozí podání včetně správní žaloby byly motivovány tím, že dodatečné povolování stavby nebylo ojedinělým, nýbrž opakovaným, notorickým jevem.

Podle názoru stěžovatelky měla osoba zúčastněná na řízení od počátku nepochybně v úmyslu stavět rodinný dům a staví jej tak, že žádá o dodatečné povolení stavby nikoliv na základě výjimky nebo mimořádné situace, jak to předpokládá zákon, ale na základě pravidla, které si vytvořil a které stavební úřad toleruje. Tvrzení krajského soudu, že správní orgány se v rámci dodatečného povolení stavby zabývaly tím, zda stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, se nezakládá na skutečnosti. Stavba „přístřešku" je především v rozporu s územním plánem platným pro dané území, neboť ten na předmětných pozemcích povoluje umístit pouze stavbu rodinného domu, kterým stavby označované jako „přístřešek" a „víceúčelový zahradní domek" v žádném případě nejsou, a ani být nemohou. Tento argument byl uplatněn v odvolání, přičemž krajský úřad v napadeném rozhodnutí neuvádí, že by se zabýval tím, zda stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování. Jde o závažné pochybení krajského soudu, který je povinen vypořádat se se všemi důvody a námitkami uvedenými v odvolání. Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud vynechal ze svého hodnocení a posouzení fakt, že napadla během řízení u stavebního úřadu rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a i v odvolání uvedla, že projektová dokumentace v žádosti osoby zúčastněné na řízení o dodatečné povolení stavby „přístřešku" je chybná a neodpovídá skutečnosti. Krajský úřad se přitom touto odvolací námitkou nezabýval. Mezi nezávažnější pochybení krajského soudu patří skutečnost, že předložená projektová dokumentace uvádí zastavěnou plochu víceúčelového zahradního domku chybně 72 m2 místo 69 m2. Úvahy krajského soudu, že odvolacímu orgánu nepřísluší zabývat se výhradami vůči víceúčelovému zahradnímu domku, neboť tato stavba nebyla předmětem napadeného rozhodnutí, jsou podle stěžovatelky nesprávné. Ministerstvo pro místní rozvoj ve sdělení ze dne 10. 7. 2009 uvádí, že stavba na pozemku st. p. č. 2398 v k. ú. Sezimovo Ústí je zahradní domek, k tomu účelu byla určena kolaudační rozhodnutím ze dne 15. 1. 1988 a ze spisu nevyplývá, že by později byla povolena změna účelu jejího užívání. Toto stanovisko ministerstva pro místní rozvoj obdržely správní orgány během řízení o dodatečném povolení stavby přístřešku. Názor krajského soudu tak nekoresponduje se stanoviskem ministerstva. Krajský soud také pochybil v otázce posouzení okruhu účastníků, ale nejvíce při posouzení námitek týkajících se požárně bezpečnostního řešení předmětné stavby a celé věci. Stěžovatelka si nechala zpracovat odborné stanovisko z hlediska požární ochrany, z něhož je zřejmá nebezpečnost přístřešku na její parcele 81/7. Z doložených výpočtů je prokázáno, že požárně nebezpečný prostor přesahuje na její pozemek. Stěžovatelka poukázala na to, že nezpochybňovala rozhodnutí o povolení výjimky, ale napadla během řízení o dodatečné povolení stavby i v odvolání „dodatek č. 1 požárně bezpečnostního řešení". Cítí se tímto nebezpečným stavem ohrožena na životě svém i svých blízkých a na majetku. V husté zástavbě rodinných domů vede k „přístřešku" a k navazujícímu „víceúčelovému zahradnímu domku" cesta dlouhá 40 m, kde sotva bezpečně projede osobní auto. Tyto skutečnosti namítala stěžovatelka v odvolání, avšak dosud se nikdo touto zásadní otázkou nezabýval. Svoje tvrzení prokázala předloženými stanovisky Ing. L. S., autorizovaného inženýra pro požární bezpečnost staveb. Jeho závěr potvrzuje i stanovisko Hasičského záchranného sboru v Táboře a odborné stanovisko Ing. I. G. a R. K. Ze všech zpracovaných expertiz je zcela zřejmé, že doposud si rozhodující orgány neobstaraly dostatečné odborné podklady pro posouzení požárně bezpečností problematiky a pokud setrvaly u „znaleckého posouzení" znalce T., nemohly správně posoudit tuto záležitost, a tím i námitky stěžovatelky. Krajský soud proto pochybil, jeho právní závěry neobstojí a

z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětem řízení ukončeného vydáním napadeného rozhodnutí bylo dodatečné povolení (části) stavby spočívající v provedení monolitické železobetonové desky, 24 ks skleněných tvárnic a zaklenutí vstupu na objektu přístřešku již dodatečně povoleném rozhodnutím ze dne 11. 4. 2007. Takto vymezenou stavbu podrobil stavební úřad zkoumání naplnění podmínek uvedených v § 129 odst. 2 stavebního zákona. Krajský úřad se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že stavební úřad zvolil správný postup, jestliže posuzoval tu část stavby, která byla zrealizována v rozporu se stavebním povolením. Správní orgány se nemohly zabývat stavbou jako celkem, neboť zbývající stavba, ať již se jednalo o stavbu zahradního domku či přístřešku, byla pravomocné povolena (stavba zahradního domku i pravomocně zkolaudována), a tudíž nemohly být předmětem dodatečného povolení stavby. Krajský úřad nepochybuje, že osoba zúčastněná na řízení provedla stavbu v rozporu s příslušným povolením, nicméně ust. § 129 stavebního zákona umožňuje takovou stavbu (část stavby) dodatečně povolit za splnění podmínek v zákoně uvedených. Stěžovatelka zpochybňuje správnost požárního posouzení celé stavby přístřešku již pravomocně povolené, ačkoliv předmětem přezkoumávaného rozhodnutí bylo dodatečné povolení změn přístřešku (monolitická železobetonová stropní deska, zabudování 24 ks skleněných tvárnic, zaklenutí vstupu). Požárně nebezpečný prostor požárně otevřené plochy (okenní otvor vyplněný 24 ks skleněných tvárnic) zasahuje pouze na pozemek p. č. 81/8 ve vlastnictví jiné osoby a byla pro něj povolena výjimka z ust. § 17 odst. 5 vyhl. č. 137/1998 Sb. Co se týče ostatních stížních námitek (stavba přístřešku je v rozporu s územním plánem, chybná výměra pozemku st. p. 2398, rozpor se sdělením ministerstva ze dne 10. 7. 2009), tyto směřují vůči již pravomocně povolené stavbě víceúčelového zahradního domku, resp. přístřešku, a tyto nebyly předmětem dodatečného povolení. Proto se těmito námitkami nemohly správní orgány zabývat. Navíc o tyto námitky rozšířila stěžovatelka žalobu až po lhůtě pro podání žaloby. Z těchto důvodů krajský úřad navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že nesprávnými formulacemi, pojmy, okruhem účastníků, požárně bezpečnostním řešení se krajský soud zabýval požadovaným způsobem a v souladu se stavebním zákonem. Stavební úřad rozhoduje a stanovuje podmínky pro umístění jednotlivých staveb v procesu územního plánování a uvedené změny byly odsouhlaseny a schváleny. Požárně nebezpečný prostor nezasahuje na pozemek stěžovatelky. K víceúčelovému zahradnímu domku nevede žádná cesta. Toto tvrzení je nepravdivé. Vybudování monolitické železobetonové desky, zabudování 24 ks skleněných tvárnic a zaklenutí vstupu do stavby přístřešku bylo provedeno v souladu se stavebním zákonem. Z těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stavební úřad rozhodnutím ze dne 11. 4. 2007, č. j. MESU 2640/OSU/2006/dot.povol./IV/18/07/Ná, dodatečně povolil osobě zúčastněné na řízení stavbu přístřešku na pozemku p. č. 81/11 u zahradního domku ev. č. 157 na pozemku st. p. č. 2398 a vsakovací jímky včetně perforovaného potrubí na pozemku p. č. 81/11, vše v k. ú. Sezimovo Ústí. Následně stavební úřad zjistil, že místo povolené lehké dřevěné konstrukce střechy provedla osoba zúčastněná na řízení monolitický železobetonový strop, což vyhodnotil jako změnu stavby provedenou v rozporu se stavebním povolením a schválenou projektovou dokumentací. Na základě tohoto zjištění zahájil řízení o odstranění stavby. Rozhodnutím ze dne 7. 9. 2009, č. j. MESU-55/OSU/2009/Pi-31/48, pak byla dodatečně povolena stavba v provedení monolitické železobetonové desky, 24 ks skleněných tvárnic a zaklenutí vstupu. Stěžovatelka byla účastníkem správního řízení o dodatečném povolení stavby monolitické železobetonové desky, 24 ks skleněných tvárnic a zaklenutí vstupu z titulu vlastnictví sousedního pozemku č. p. 81/7.

Účelem řízení o odstranění stavby je uvedení právního a skutečného stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění nepovolené stavby nebo vydáním dodatečného stavebního povolení v řízení o dodatečném povolení stavby. Jedná se o postup zákonem předvídaný a upravený, proto nelze souhlasit se stěžovatelkou, že by žádost o dodatečné povolení stavby představovala obcházení ustanovení stavebního zákona, byť se v případě osoby zúčastněné na řízení jedná o jev opakovaný. Skutečnost, že stavba byla realizována bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu, je chápána jako projev porušení stavební kázně a z tohoto důvodu pak není možné, aby na žádost o dodatečné stavební povolení byly kladeny nižší nároky než na „řádné“ stavební povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2010, č. j. 8 As 7/2010 – 99, www.nssoud.cz). Rozhodnutí, kterým se dodatečně stavba, nebo její změna, povoluje, musí mít obsahově stejné náležitosti jako stavební povolení. Řízení o dodatečném povolení stavby tak není únikovou cestou z kritérií stanovených pro získání stavebního povolení a prostředkem obcházení stavebního zákona, jak dovozuje stěžovatelka. Nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. Má-li totiž norma určité požadavky na rozhodnutí v situaci, kdy žadatel o stavební povolení postupoval v souladu se zákonem, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 - 75, publ. pod č. 1202/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Na takového stavebníka se hledí, jako by od počátku zákon nerespektoval a jeho jednání může být sankcionováno jako přestupek či správní delikt podle ust. § 178 a násl. stavebního zákona. Za provádění stavby v rozporu se stavebním povolením a schválenou projektovou dokumentací byla osobě zúčastněné na řízení uložena pokuta 2000 Kč rozhodnutím Městského úřadu Sezimovo Ústí ze dne 30. 12. 2008. Opakované porušování stavební kázně může mít bezpochyby vliv na výši uložené pokuty podle § 179 či § 181 stavebního zákona, ale nelze je zohlednit v řízení o odstranění stavby ani v řízení o dodatečném povolení stavby, neboť se nejedná o důvod, pro který může být stavba odstraněna, nebo o skutečnost, jejíž (ne)existenci musí stavebník prokázat pro dodatečné povolení stavby. Podobně nelze brát zřetel na skutečnou motivaci stavebníka, pro kterou trvá na zachování stavby prováděné v rozporu se stavebním povolením.

Podle § 2 odst. 4 stavebního zákona pokud se ve stavebním zákoně používá pojmu stavba, rozumí se tím podle okolností i její část nebo změna dokončené stavby. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2005, č. j. 3 As 45/2004 - 121, publ. pod. č. 621/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz vyjádřil názor, že „*s ohledem na dikci § 139 písm. a) StavZ může být předmětem stavebního řízení a posléze stavebního povolení učiněna buď stavba jako celek nebo alternativně pouze jedna její část (resp. více částí jedné stavby), za předpokladu, že taková část je dostatečně identifikována. Uvedený závěr se uplatní nejen v případě stavebního řízení, na jehož konci je vydání stavebního povolení, ale rovněž v případě řízení o odstranění stavby, na jehož konci může být rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.*“ Přestože se toto rozhodnutí týká zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nic nebrání jeho aplikaci na daný případ. Je-li v řízení o odstranění, případně v řízení o dodatečném povolování stavby, posuzována pouze část stavby, je nutno ji dostatečně identifikovat. Právní režim stavby (její části), která je předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, a zbytku stavby může být odlišný, jak bylo také vysloveno v citovaném rozsudku: „*Umožňuje-li stavební zákon povolit či dodatečně povolit pouze část stavby, aniž by takové rozhodnutí jakkoliv vázal na právní režim zbytku stavby, pak předpokladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení části stavby je splnění kritérií stanovených v § 88 odst. 1 písm. b) StavZ a nikoliv skutečnost, že zbytek stavby, resp. ostatní části stavby jako celku, byly pravomocně povoleny.*“

Správní orgány posuzovaly v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s ust. § 129 odst. 1. písm. b) stavebního zákona jednoznačně vymezené části přístřešku jako stavbu. V situaci, kdy by v řízení o dodatečném povolení stavby byla posuzována stavba celého přístřešku, došlo by k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť s výjimkou částí přístřešku realizovaných v rozporu se stavebním povolením, byl zbytek stavby proveden v souladu se stavebním povolením, a proto nebyl dán důvod pro zahájení řízení o jeho odstranění podle § 129 odst. 1. písm. b) stavebního zákona. Posuzovat celou stavbu v řízení o odstranění stavby nebo o dodatečném povolení stavby za situace, kdy byla v rozporu se stavebním povolením realizována pouze její část, je možné tehdy, není-li možno tuto část identifikovat. K tomu se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, dostupném na www.nssoud.cz: „*U staveb postavených v rozporu se stavebním povolením v zásadě přicházejí v úvahu dvě možnosti. Buďto je možno identifikovat určité konkrétní prvky či části stavby, které byly postaveny v rozporu se stavebním povolením, a je možno je odstranit při zachování zbytku stavby, a pak je stavební úřad povinen nařídit odstranění pouze těchto prvků či částí stavby, nebo se rozpor se stavebním povolením týká stavby jako celku, a v takovém případě tedy nezbývá, než nařídit odstranění celé stavby s tím, že na právo stavebníka realizovat stavbu podle původního stavebního povolení nemá tato skutečnost žádný vliv.*“

S ohledem na výše uvedené je nutné rozlišit stížní námitky, které směřují proti napadenému správnímu rozhodnutí, jehož předmětem je povolení stavby monolitické železobetonové desky, 24 ks skleněných tvárnic a zaklenutí vstupu, a námitky, které směřují proti dodatečné stavbě přístřešku, případně proti stavbě víceúčelového zahradního domku, přičemž pouze první skupinou námitek přísluší Nejvyššímu správnímu soudu se zabývat.

Námitka stěžovatelky ohledně chybné výměry zastavěné plochy víceúčelového zahradního domku jednak nesměřuje vůči napadenému správnímu rozhodnutí a navíc se jedná o námitku, kterou stěžovatelka uplatnila až v kasační stížnosti a ne v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla. Proto je tato kasační námitka podle § 104 odst. 4. s. ř. s. nepřípustná. Totéž platí pro námitku rozporu stavby přístřešku s územním plánem platným pro dané území i pro námitku určení celé stavby jako zahradního domku podložené sdělením ministerstva pro místní rozvoj. Všechny výše uvedené žalobní námitky byly obsaženy teprve v doplnění žaloby doručeném krajskému soudu dne 20. 5. 2010, když lhůta pro podání žaloby uplynula dne 15. 3. 2010.

Ohledně námitky směřující proti nedostatkům v posouzení požárně bezpečnostního řešení stavby lze odkázat na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 20. 8. 2008, č. j. 8 As 42/2007 - 110, publ. pod č. 1761/2009 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz, že „*Případné pochybení při rozhodnutí o stavebním povolení a schválení projektové dokumentace, ani samotné změny, ke kterým došlo v průběhu stavby (zde rozpor s požárními předpisy vzhledem k výstavbě prodejny na sousedním pozemku), nelze řešit tímto rozhodnutím o nařízení odstranění stavby. V případě stavby provedené v rozporu se stavebním povolením stavební úřad musí především zkoumat, zda a v jakém rozsahu stavba odporuje vlastnímu rozhodnutí o stavebním povolení a schválené projektové dokumentaci.*“ Rovněž tento právní názor přesto, že byl vysloven ve vztahu k zákonu č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, lze vztáhnout i na posuzovanou věc.

Odkazem na závěry odborného stanoviska vypracovaného Ing. I. G. a R. K. a expertízu Ing. S. stěžovatelka polemizuje se závěry požárně bezpečnostního řešení stavby přístřešku. V řízení o dodatečném povolení stavby monolitické železobetonové desky, 24 ks skleněných tvárnic a zaklenutí vstupu však otázka požární bezpečnosti stavby přístřešku řešena nebyla, a ani být nemohla, neboť byla již vyřešena v řízení o dodatečném povolení stavby přístřešku. Relevantní otázkou je pouze vliv částí stavby realizovaných v rozporu se stavebním povolením na požárně bezpečnostní řešení, které bylo schváleno v rámci původní projektové dokumentace. Stavební úřad tudíž postupoval správně, když posuzoval, zda provedené změny stavby ovlivní původně určený konstrukční systém a velikost požárně nebezpečných prostorů. Vycházel přitom ze stanoviska dotčeného orgánu na úseku požární ochrany, tj. Hasičského záchranného sboru Tábor, podle něhož změna konstrukce stropu původně určený konstrukční systém neovlivní. Okno ze sklobetonových tvárnic s požární odolností musí být provedeno podle platného certifikátu výrobce, a to výhradně oprávněnou firmou, která doloží splnění požadavků dokladem o montáži a kontrole písemným prohlášením zhotovitele. V opačném případě musí být od okna určen odstup a vymezen požárně nebezpečný prostor, který nesmí podle vyhlášky č. 23/2008 Sb. zasahovat okolní zástavbu. V závěru dodatku č. 1 požárně bezpečnostního řešení ze dne 15. 4. 2009, který obsahuje posouzení navrhované změny oproti původnímu projektu přístřešku a změnám uvedeným v dodatku požárně bezpečnostního řešení z ledna 2009, je uvedeno, že nově stanovené požárně nebezpečné prostory nezasahují do sousedních pozemků a objektů s výjimkou požárně nebezpečného prostoru v podobě okenního otvoru vyplněného 24 ks skleněných tvárnic, který sice zasahuje na sousední pozemek, ale ten je ve vlastnictví osoby odlišné od stěžovatelky. Tento dodatek je pak součástí rozhodnutí Městského úřadu Sezimovo Ústí ze dne 6. 5. 2009, kterým byla povolena výjimka z ust. § 17 odst. 5. vyhl. č. 137/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Vytýkala-li stěžovatelka správním orgánům a krajskému soudu, že si neobstaraly dostatečné odborné podklady pro posouzení požárně bezpečnostní problematiky, nelze jí dát s ohledem na výše uvedené za pravdu.

Proto z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ustanovení § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil a nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu